

Napsal uživatel Petr Mexbauer
Úterý, 10 Duben 2012 22:05

Když mne organizátor plzeňského oblastního kola Porty Janek Eret pozval do poroty, trochu jsem váhal. Ne proto, že porotu čekal maraton devatenácti soutěžících – to jsem bral jako svou službu Portě, ale spíš proto, že dosud jsem různorodé kapely a písničkáře neposuzoval. Mám za sebou porotování spousty ročníků soutěže Zlatá struna, ale tam je to jasné – jeden každý soutěžící jednotlivec zahraje na kytaru a zazpívá dvě písničky, z toho jednu lidovou, porovnání je tedy poměrně jednoduché. Seznam soutěžících na Portě je ovšem spektrem samostatných písničkářů, bluegrassu, irské muziky a nejrůznějšího folku – jak to rozsoudit, jak určit, kdo je lepší?

Ale porota čítá pět hodnotitelů, řekl jsem si, nějak to dáme dohromady.

Samozřejmě mi hlodala v mysli i pochybnost, zda jako aktivní hudebník mám kolegy, z nichž se s některými potkávám na různých akcích, vůbec hodnotit... Ale konec konců, poslední soutěžení jsme se Strašlivkou podstoupili v roce 2009, tak snad nějaký odstup tady je. Navíc mne lákala různorodost poroty – zkušený trampský muzikant Běda Šedivka Röhrich, jazzová zpěvačka Vladka Bauerová, k tomu Romana Tomášková - muzikantka všestranná a velice nadaná a do pětice Petr Vrobel, uznávaný mandolinista, hrající folk, bluegrass, jazz i vážnou hudbu. Zajímalo mě velice, jak se budou naše názory lišit nebo shodovat. A můžu dopředu říci, že jsme se shodli takřka jednomyslně.

Tak tedy – mé dojmy z plzeňské Porty:

Sál Saloonu Roudná znám dobře, každý rok tam hráváme. Je to prostor, který ve stolové úpravě pojme 200 diváků, tedy přiměřeně útulný, do jeho akustických vlastností investovali majitelé značné finance i úsilí – více méně úspěšně. Pro akci tohoto typu prakticky ideální. Návštěvníků nepřišlo mnoho, ale to je na oblastním kole soutěžního festivalu v podstatě bohužel normální...

Zvuk obstarával – pokud se nepletu - Jan Šafařík z Prahy – a šlo mu to dobře, v rámci možností, které rychlé střídání kapel na soutěžním pódiu dává. Jak se slyšeli interpreti na pódiu nemohu posoudit, ale nikdo si nestěžoval.

Nevděčnou roli prvního soutěžícího měla skupina **Růže v trní** z Plzně. Byli oslabeni o zpěvačku Janu Golianovou, ale posilou byl nový kytarista a zpěvák Michal Sedláček. Růže hrají folkrock, který mi trochu připomíná už zaniklou kapelu Neboysa, jako texty používají většinou básně Františka Gellnera, J. V. Sládka, Jaroslava Seiferta a dalších velikánů. Hudba je to svěží, energická, na můj vkus se v písničkách trochu plýtvá aranžérskými nápady, takže posluchač po skončení skladby trochu tápe, která z melodií byla tou hlavní.

Se zpožděním dorazil písničkář ze Sokolova – **Levoruký Eda**. Předložil čtyři autorské skladby, tak trochu protestsongy týkající se jeho rodného kraje. S odstupem se mi chce říci, že to byly písničky tak trochu punkové, s jednoduchými verši. Zejména *Moje žena kouří crack*

. Zamrzela rozladěná kytara a doprovázející akordeonista tu a tam pochybil.

Pod názvem **Dáma s hranostajem** se skrývá jediný člověk – plzeňský písničkář Pavel Jansta. Čtyři autorské písně, všechny základním způsobem zpívající o lásce, z toho jedna s anglickým textem. Kromě kytary se ještě doprovodil na foukací harmoniku. Celkový dojem: je na začátku cesty.

Skupina **Na rozcestí** (Chrást u Plzně) nám jako porotě docela zamotala hlavu a byla jediným soutěžícím, na jehož hodnocení jsme se neshodli. Ale debata nebyla agresivní a skončila smírem. Není totiž pochyb o tom, že pětice mladých mužů v čele s autorem textů a zpěvákem Ondřejem Koubou umí dobře (v případě baskytaristy a klávesisty dokonce výborně) hrát. Potíž je v tom, že jsme moc nepochopili, proč soutěží na Portě. Jejich žánr lze snad označit jako jazzrock a tudíž bych je čekal na soutěži typu Múza. Některé texty byly mimo naše chápání („*Upadla mi noha / Vzala roha / Když jsem šel domů / Nevěřil jsem tomu...*“)

Petr Fürstl je písničkář zralejšího věku z Boru u Tachova - poprvé na soutěžním pódiu. Má určitě příjemný hlas, vypravěčské písně. Poněkud si škodí předlouhým průvodním slovem.

BG4 ze Sokolova. Písmena B a G v názvu naznačují bluegrassový původ, žánru se však dle svých slov striktně nechrání. Od bluegrassu čekám instrumentální mistrovství, energii, drive... Nedočkal jsem se. Bylo by taky fajn, kdyby muzikanti dali svým výrazem najevo, že je hraní baví. Ale to je problém mnohých. V kapele vyniknul hráč na foukací harmoniku Ivo Urban, který si svou hrou vysloužil ocenění od celé poroty.

Slavomír přijel z Františkových Lázní a přinesl příjemné oživení – celým jménem Slavomír Randis, mladík prvorepublikového stříhu doprovázený šikovným baskytaristou Janem Hečkem. Abych přiblížil jeho styl – trošku se to podobá Karlovi Plíhalovi hrajícímu Josefa Kainara. Píseň *Vstávej* jsme nějakou dobu měli mezi favority autorské soutěže, ale nakonec podlehla silnějším kouskům...

Michal Willie Sedláček – už se dnes objevil jako člen Růží v trní, teď předstoupil sám za sebe. Je nadán silným a příjemným hlasem, dobrý zpěvák. Jako autor musí ještě nějakou dobu zrát, ale on dozraje. A taky by si měl pamatovat vlastní texty, nečíst je z papíru – to je další nešvar u více soutěžících.

Alison z Kraslic je kapela hrající irský folk. Hrají ho dobře a už mají za sebou i úspěchy, mezi nimiž vyniká vítězství na Open scéně Muziky v Hrádku u Rokycan. Irská hudba je vděčná i nevděčná zároveň. Vděčná v tom, že rychle pronikne k posluchači a zvedá ho ze židle k tanci. Nevděčná v tom, že je poněkud jednotvárná. Řadu skladeb hrají mnohé kapely a je tedy důležité něčím se odlišit. Třeba oslnivým sólem na housle, whistle nebo akordeon, podmanivým zpěvem nebo zajímavým českým textem. Alison zvolil texty anglické a něco, co by nás porotce chytlo za srdce, jsme svorně nezaznamenali.

Po přestávce začínala kapela z Plzně s tajuplným názvem **Bez bb**. Trochu bluegrassu, trošku

Napsal uživatel Petr Mexbauer
Úterý, 10 Duben 2012 22:05

country... První skladba byla trochu rozpačitá, ale postupně se ukázalo, že zpěvák Pavel Fremr má příjemný hlas. Konečně k radosti Bédi Šedivky zazněl i vícehlasý vokál. K lepšímu dojmu ale chyběla přesnější rytmická souhra.

Se zvědavostí jsem očekával vystoupení **Jirky Muchy s Janou Balejovou**. Jirka je poměrně známý plzeňský muzikant, který se v posledních letech hodně inspiroje indickou kulturou. Dvojice už od prvních tónů ukázala, že má svoji hudbu promyšlenou a zvládnutou instrumentálně i pěvecky. Janiny housle nepředváděly žádné oslnivé vyhrávky, ale jejich tóny byly důležité pro celkové vyznění. První dvě skladby mě trochu míjely, ale pak přišly písničky *Angrez*

a

Struny stromů

. To byly skladby, které mě zasáhly. Melodií, provedením, textem. V závěrečném hodnocení jsme váhali, kterou poslat do autorské soutěže, nakonec jsem kolegy přesvědčil, že silnější jsou *Struny stromů*.

A pak přišlo velké překvapení – skupina **Lakuna**. Je to seskupení mladé pouhý rok, ale složené ze zkušených muzikantů, kteří vědí, co chtějí. Tomáš Suchý je známý z Ponožek pana Semtamůka, s kteroužto kapelou v minulosti hrál i kontrabasista Milan Voráček, zpěvačka Petra Hynčíková příležitostně zpívá ve staropražské skupině Těžká pára, houslista Pavel Suček je ke slyšení v kapele Burlesque. Petra Hynčíková (kromě toho, že hraje na akordeon) má dramatický alt – možná až kontraalt a nebojí se vyzpívat své emoce. To je důležité, to nám u většiny ostatních interpretů chybělo. Kapela Lakuna na posluchače poslala dávku dynamické muziky s dobrými texty a tak není divu, že se

Ř

eka ve mně

dostává do autorské soutěže v Ústí nad Labem!

Z daleké Ostravy pochází **Pavel Kohn**. Studuje ale v Praze, tak to tak daleko neměl. Pavel je obdivovatelem Karla Kryla a na jeho textech i způsobu hry na kytaru je to znát.

Plzeňští herci **Vilém Dubnička a Zdeněk Lahoda** hrají písně veselé. Zdeněk dobře zpívá a hraje na kytaru, Vilémův zpěv je řekněme dosti civilní. Humor v jejich textech nás všechny v porotě minul. Spravedlivě ale nutno říci, že publikum se bavilo.

Z Ostrova nad Ohří přijela kapela **DRC** (nezaměňovat s českobudějovickou skupinou téhož jména). Při první písni (*Probuzení*) jsme potěšeně nadsedli na židlích – svěží dívčí dvojhlas s podporou mužských hlasů zaujal. Bohužel další písně už byly trochu monotónní. U kapely s dvacetiletou historií by se dalo doufat ve vyvrálejší texty a nápaditější melodie.

Duo **Jampet**, sestry Janu a Petru Loudovy z Plzně, znám léta ze soutěže Zlatá struna. Vyvrály a hrají i zpívají pěkně a s jistotou. Není jim co vytknout, ale k úspěchu chybí nějaká jiskra prožitku, dravosti, emoce ve zpěvu.

V seskupení **Tři kamarádi** se znovu objevil Pavel Kohn, tentokrát jako zpěvák. Spolu dvěma kytaristy – kamarády z Chebu, nám přednesl čtyři písně Tomáše Kluse. Nehráli to špatně, ale

Napsal uživatel Petr Mexbauer
Úterý, 10 Duben 2012 22:05

nezaujali nás.

Skupina **Čáry Máry** patří mezi mladé plzeňské kapely. Z písniček, které mají trochu trampský nádech, vynikla *Obálka*. Jinak by to chtělo do textů i melodií dostat nějaké neotřelejší nápady.

Naopak **Fregata** je jednou z nejdéle existujících folkových skupin v Plzni. Kapelnice Soňa Kočandrlová má velký hlas, k němuž dobře pasuje druhá zpěvačka Klára Drožová. Písničky jsou melodické, bohužel trochu chybí text, který by zaujal. V kapele se vystříдалo mnoho hráčů, baskytarista je čerstvou akvizicí – hraje s Fregatou tři měsíce. Možná se to podepsalo na tom, že se kytary a basa rytmicky nepotkávaly tak, jak by měly. A taky mám pocit, že se písničky v hutné muzice nějak utápějí a nevyniknou. Jedna ze skladeb byla například pěkná píseň

Pouštní chrám

od Terezy Terčové. Když ji kdysi Tereza hrávala sama jen s kytaristou Pavlem „Elvisem“ Krásou, tak mne při poslechu příjemně mrazilo v zádech. To se v této verzi bohužel nedostavilo.

Bylo doposloucháno, moderátor Karel „Krkonoš“ Kyncl, který vše zasvěceně a příjemně uváděl, mohl ohlásit přestávku na přípravu na večerní koncert Sedmi nedostatečných a Epy de mye, zatímco porota se ukryla do ústraní ke zpracování výsledků. Dle regulí Porty sestaví každý porotce své pěti až osmi místné pořadí a z toho vyjde výsledek, který může porota ještě prodiskutovat a případně upravit. Na prvních dvou místech nám vyšel Jirka Mucha s Janou Balejovou a o jeden jediný bod za nimi skončila Lakuna. Další už měli docela bodový odstup. Výsledky autorské soutěže už jsem naznačil v textu – postupují Struny stromů od Jirky Muchy a Řeka ve mně od Tomáše Suchého (Lakuna). Po vyhlášení byla ještě porota k dispozici soutěžícím pro debatu o hodnocení. Popovídat si přišla asi třetina interpretů, snažili jsme se být věcní a diplomatictí, snad se to většinou podařilo a snad jsme radou či doporučením pomohli. Vystoupení hostů jsem si už nedopřál – den byl dlouhý a náročný... Plzeňské oblastní kolo považuji za dobře zvládnuté ze strany pořadatelů, myslím si, že vítězové mají v národním finále v Řevnicích dobré šance a jsem rád, že jsem u toho mohl být.